

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านร้านตัดผม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต 1

The Development of Learning Achievement in Dramatic Art Subjects by Role Playing for Mathatomsuksa 1st Students, Banrantadphom School, Chumpon Primary Educational Service Area Office 1.

เพชรมณี นาคมนณี

Petmanee Nakmanee

ชนาดล สมบูรณ์

Tanadol Somboon

วีระ วงศ์สรรค์

Weera Wongsan

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Educational Curriculum and Instruction,

Education Faculty, Bangkokthonburi University

E-mail: petmaneeqq@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติให้เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 70, 2) ศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3) ศึกษาความพึงพอใจการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนบ้านร้านตัดผม อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต 1 จำนวน 55 คน

ผลการทดสอบพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.51 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.30 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 17.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.861 และคะแนนหลังเรียนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 24.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.957 และความพึงพอใจการพัฒนา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.59

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, วิชานาฏศิลป์, ละครไทย, โรงเรียนบ้านร้านตัดผม

Abstract

This objectives of this research were to: (1) develop learning achievements in dramatic art subjects by role playing for Mathayomsuksa 1 students, Banrantadphoh School, Chumpon Primary Educational Service Area Office 1, in accordance with 70% criteria; (2) study the progress of the development of learning achievement in dramatic art subjects by role playing for mathayomsuksa 1 students, Banrantadphoh School, Chumpon Primary Educational Service Area Office 1; and (3) study the students' satisfaction towards learning in dramatic art subjects by role playing for Mathayomsuksa 1 students, Banrantadphoh School, Chumpon Primary Educational Service Area Office 1. This research was a quasi-experimental research. The population was 55 students in Mathayomsuksa 1, semester 2, academic year 2021, Banrantadphom School, Tha Sae District, Chumphon Province, Chumphon Primary Educational Service Area Office 1.

The results found that: (1) the learning achievements in dramatic art subjects by role playing for Mathayomsuksa 1 students, Banrantadphoh School, Chumpon Primary Educational Service Area Office 1 the overall of Mathayomsuksa 1 students accounting for 81.36%; (2) the progress of learning in dramatic art subjects by role playing for Mathayomsuksa 1 students, Banrantadphoh School, Chumpon Primary Educational Service Area Office 1 were at level (E.I.) 0.8315 which meets the specified criteria consistent with the set assumptions; and (3) the students' satisfaction towards learning in dramatic art subjects by role playing for Mathayomsuksa 1 students, Banrantadphoh School, Chumpon Primary Educational Service Area Office 1 were at the highest level, as mean score at 4.51 and the Standard Deviation at 0.59.

Keywords: Learning Achievement, Dramatic Art, Role Playing, Banrantadphom School.

บทนำ

ความกล้าแสดงออก คือ คุณสมบัติอย่างหนึ่งที่เด็กไทยสมัยใหม่ควรมี เพราะเดี๋ยวนี้โอกาสและประสบการณ์ที่น่าสนใจต่างๆ มักจะถูกหยิบยื่นให้กับคนที่พร้อมจะนำเสนอตัวตนของตัวเองอย่างเต็มที่ทั้งในด้านแนวคิดและการแสดงออก ยิ่งถ้าเด็กๆ กล้าที่จะนำเสนอตัวตนในสิ่งที่ตัวเองถนัดและสนใจมากเท่าไร โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตก็มีมากขึ้นเท่านั้น โดยธรรมชาติแล้วเด็กๆ มักจะมีความกล้าแสดงออกในตัวอยู่แล้วเป็นทุนเดิม แต่จะมีมากหรือน้อยนั้นก็ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม นิสัยใจคอส่วนบุคคล และการเลี้ยงดูของแต่ละครอบครัว และจากการที่บางครอบครัวมีเลี้ยงดูที่บังคับและเข้มงวดเกินไป ทำให้มีเด็กจำนวนไม่น้อยต้องกลายเป็นคนที่ไม่กล้าแสดงออก ด้วยเพราะแนวคิดในการเลี้ยงดูเด็กแบบที่ว่า ลูกต้องฟังพ่อแม่ห้ามเถียงห้ามบ่น ทำให้เด็กไม่กล้าที่จะนำเสนอสิ่งต่างๆ เพราะเกรงว่าจะทำให้พ่อแม่ไม่พอใจ ทั้งๆ ที่บางทีสิ่งที่เขาจะนำเสนอ นั้นอาจจะประโยชน์อย่างมากก็ได้ และเมื่อสถาบัน

ครอบครัวที่ถือว่าเป็นสถาบันเริ่มต้นของการใช้ชีวิต กลับทำให้เด็กเป็นคนไม่ชอบแสดงออกแล้ว ซ้ำร้ายหน่วยงานที่สร้างบรรทัดฐานของสังคมอย่างโรงเรียน ก็กลับใช้ระบบบังคับมากกว่าสร้างให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน ก็ยิ่งตอกย้ำให้เด็กที่ออกไปเป็นสมาชิกของสังคมที่ไม่กล้าแสดงออกหรือแสดงความคิดเห็นใดๆ เพราะมองว่าการอยู่เฉยๆ เป็นเรื่องที่ปลอดภัยมากกว่า ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงอย่างมากปัจจุบันด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ความสำเร็จของบุคคลที่กล้าแสดงออก เริ่มปรากฏให้เห็นมากขึ้น ทำให้รูปแบบการเลี้ยงดูสั่งสอนที่เน้นบังคับให้เชื่อฟังนั้น อาจไม่ใช่แนวทางที่เหมาะสมอีกต่อไป เพราะในยุคสมัยนี้ อยากรู้เสียคนที่ประสบความความสำเร็จในชีวิตได้นั้น จำเป็นต้องมีความกล้าแสดงออกอยู่เป็นปัจจัยหนึ่งด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้เองจึงจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้เด็กไทยมีความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม เพื่อให้เขาพร้อมเผชิญโลกที่ท้าทายนี้ต่อไปได้ในอนาคต (ครูเบน นายนรรชต์ ฝิ่นเชียร, [ออนไลน์])

สังคมไทยในปัจจุบันมีความตระหนักและตื่นตัวในเรื่องการส่งเสริมพฤติกรรมให้ เยาวชนมีความกล้าแสดงออกโดยสังเกตได้จากการจัดกิจกรรมต่างๆ ทั้งในพื้นที่ภาครัฐ เอกชนและท้องถิ่นส่งผลให้เยาวชนมีโอกาสที่จะแสดงความสามารถในการกล้าแสดงออกที่หลากหลาย ซึ่งพฤติกรรมการกล้าแสดงออกเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งต่อการดำเนินชีวิตในทุกสังคม ไม่ว่าจะเป็นสังคม ในวัยเรียน วัยทำงานหรือแม้กระทั่งสังคมในครอบครัว ปัจจุบันมีสื่อหลากหลายที่เป็นปัจจัยในการ ส่งเสริมพฤติกรรมการกล้าแสดงออกให้เยาวชนได้มีแบบอย่างต่อการใช้ชีวิตในการเผชิญกับปัญหาต่างๆ ได้ทั้งพฤติกรรมการกล้าแสดงออกไปในทางที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม ในสถานการณ์บางครั้งอาจเกิดจากการเลียนแบบพฤติกรรมขึ้นมาหากไม่ได้รับคำแนะนำที่ถูกต้อง ปล่อยให้ความคิดของเยาวชนนั้นเป็นอิสระตามใจตนมากจนเกินไป ก็จะทำให้มีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกเป็นไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควร กลายเป็นพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่ไม่เหมาะสมได้ ครูจึงต้องมีการพัฒนารูปแบบการจัดการ เรียนการสอนและกิจกรรมต่างๆ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพตนเองอย่างเต็มประสิทธิภาพ เพื่อให้ นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออกทางร่างกายและความคิดของตน อันเป็นพื้นฐานของชีวิตที่ดี เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตต่อไปในอนาคตได้ (วาสนา จิตรมณี, 2552: 2)

พฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสม เป็นคุณสมบัติที่สามารถปลูกฝังและพัฒนาให้เกิดขึ้นในตัวของคุณคนแต่ละคนได้ เพื่อปรับเปลี่ยนให้มีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างถูกต้องและเหมาะสม ช่วยทำให้เยาวชนเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพที่ดีขึ้นสามารถปรับตัวได้ในสถานการณ์ต่างๆ ให้มีความมั่นใจในตนเอง กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น กล้าที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น การพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเยาวชนที่อยู่ในช่วงวัยเรียนเพราะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันรวมถึงการทำงานในอนาคตต่อไปได้ ซึ่งจะทำให้เยาวชนเกิดความมั่นใจในการแสดงออกของตนเองมากขึ้น อย่างมีเหตุมีผลตามสถานการณ์นั้นๆ แต่ในทางกลับกันหาก เยาวชนไม่มีความกล้าแสดงออกหรือมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่ไม่เหมาะสมก็จะส่งผลให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเองหรือมีความมั่นใจในทางที่ผิด หากจะต้องเผชิญกับปัญหาทางด้านการศึกษาหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งจะทำให้เกิดความยากลำบากในการทำงานหรือเกิดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้น อาจส่งผลต่อการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมได้ (ดร.กร สุขเกษม, 2555: 1)

ปัญหาที่พบในโรงเรียนบ้านร้านตัดผม นักเรียนขาดความมั่นใจในการทำกิจกรรมและทักษะการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ ขาดการเรียนรู้การสอนที่เข้าใจง่ายและสามารถสนุกเพลิดเพลินที่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และจากการวัดผลประเมินผลการเรียนของนักเรียนพบว่าผลการเรียนภาคเรียนที่ 1 ในปีการศึกษา 2564 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละของกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์เท่ากับ 59.96

จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการฝึกฝนและการพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียน จึงสนใจในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยใช้ในการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เพื่อนำมาใช้ในการ จัดเรียนการสอน และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้นาฏศิลป์ ให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่องละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ ให้เป็นไปตามเกณฑ์ร้อยละ 70
2. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่องละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่องละครไทย โดยในการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ประกอบไปด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้
 - 1.1 ชุดฝึกการเรียนการสอนในรูปแบบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง ละครไทย วิชา นาฏศิลป์ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 1.2 แผนการจัดการเรียนการสอน ชุดฝึกการเรียนการสอนในรูปแบบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง ละครไทย วิชา นาฏศิลป์ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 1.3 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกการเรียนการสอนในรูปแบบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 10 ข้อ
 - 1.4 แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยใช้ชุดฝึกการเรียนการสอนในรูปแบบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 20 ข้อ
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนบ้านร้านตัดผม อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต 1 จำนวน 55 คน
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 3.1 ค่าสถิติร้อยละ (Percentage)
 - 3.2 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean)
 - 3.3 การหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.)
 - 3.4 การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient)
 - 3.5 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
 - 3.6 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
 - 3.7 สถิติที่ใช้ในการหาค่าความเที่ยงตรง (Validity)

3.8 การหาค่าความเชื่อมั่น

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ทำการทดลองกับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านร้านตัดผม อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต 1 จำนวน 55 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

- ทำหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านร้านตัดผม อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร เพื่อขออนุญาตทดลองสอนเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

- ก่อนทำการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านร้านตัดผม อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต 1 จำนวน 55 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยชุดฝึกการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ และให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนการทดลองสอน

- ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน คือวันจันทร์ อังคาร วันละ 1 ชั่วโมง คิดเป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

- หลังจากทำการทดลองสอนเสร็จสิ้น ผู้วิจัยจึงทำการประเมินชุดฝึกการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ในรูปแบบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง ละครไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยแบบทดสอบวัดทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้ว นำมาวิเคราะห์ข้อมูล ทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์และให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจของ นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สรุปผลการวิจัย

1. ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า คะแนนระหว่างการทำทดลองโดยใช้ชุดการสอน เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 59.9 คะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้ชุดการสอน (Post-test) เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 81.3 ดังนั้นชุดการสอน เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นสามารถใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 81.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลและความก้าวหน้าทางการเรียน เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (E.I.) เท่ากับ 0.82615 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าชุดการสอน เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถพัฒนาความก้าวหน้าทางการเรียน ได้ร้อยละ 26.51

3. ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .593

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.51 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.3 สามารถอภิปรายผลได้ว่า การใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่เรียน โดยที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติขึ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกมาตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น และถือเอาการแสดงออกทั้งทางความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นข้ออภิปรายเพื่อการเรียนรู้ จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการแสดงบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 สอดคล้องกับ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของ ปรายฟ้า ปาสาบุตร, ฤติชนก คชเสนี และปิยะบุตร ถิ่นถา (2564) เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดบูรณาวาส โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรง ซึ่งพบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. จากการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน สูงกว่า ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอภิปรายผลได้ว่า การจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดเกิดจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ จากการชมศิลปะการแสดงแขนงต่างๆ การได้รับรู้และการเข้าใจในสังคม การเห็นคุณค่าเชิงบวกและเชิงลบ อีกทั้งการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ทั้งในการสื่อสารและการทำงานร่วมกับคนอื่น ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ มีการสัมภาษณ์ความรู้สึกของผู้แสดงและการจดบันทึก ต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ต่างๆ ใช้ข้อมูลที่บันทึกไว้เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมาอภิปรายสะท้อนความคิดเห็นและสรุปประเด็นในการเรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความก้าวหน้าทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของ ลภัสรดา โพธิ์แส (2563) เรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง ระบำมาตรฐาน ระบำดาวดึงส์ รายวิชานาฏศิลป์ไทยละคร 3 รหัสวิชา ศ 32207 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งพบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง ระบำมาตรฐาน ระบำดาวดึงส์ รายวิชานาฏศิลป์ไทยละคร 3 รหัสวิชา ศ 32207 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.81/83.11 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง ระบำมาตรฐาน ระบำดาวดึงส์ รายวิชานาฏศิลป์ไทยละคร 3 รหัสวิชา ศ 32207 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียน ได้ร้อยละ 61.33 ส่วนคะแนนหลังเรียนได้ร้อยละ 83.11 ค่าร้อยละ ความก้าวหน้าของทักษะการปฏิบัติทำรำหลังเรียน ได้ร้อยละ 53.06 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง ระบำมาตรฐาน ระบำดาวดึงส์ รายวิชานาฏศิลป์ไทยละคร 3 รหัสวิชา ศ 32207 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

3. จากการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ละครไทย โดยการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับมากที่สุด สามารถอภิปรายผลได้ว่า กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติมีกระบวนการแปลกใหม่ ที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเองอย่างหลากหลายทำให้ผู้เรียนรู้สึกชื่นชอบและมีความพึงพอใจมากที่สุดในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านประโยชน์ที่ได้รับในหัวข้อกิจกรรมทำให้กล้าแสดงออกไปในทางที่เหมาะสมที่เป็นดังนี้

อาจเป็นเพราะเมื่อใช้การแสดงบทบาทสมมติ ในรายวิชานาฏศิลป์ที่ต้องมีทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย ส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกการแสดงออกที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และรู้จักกระบวนการเรียนรู้ ตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในรูปแบบการเรียนรู้ในห้องเรียน และการเรียนรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยของ สายฝน ใฝ่แสง (2558) ทศนคติที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์และการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ซึ่งพบว่าทศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 4.39 การแสดงบทบาทสมมติด้วยวิธีการแสดงละครเรื่องห้องสี่ชมพูและเรื่องทันทิกทำให้นักศึกษาเข้าใจการแสดง ได้มากขึ้นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.39 และการแสดงบทบาทสมมติทำให้นักศึกษาเข้าใจความต้องการของตนเอง และเทคนิคการพัฒนาการแสดงด้วยวิธีการ Work shop ทำให้นักศึกษามีแรงกระตุ้นอยากแสดงละคร มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 4.00

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาหัวข้อเรื่อง จะพบว่าก่อนทดลองแผนการเรียนการสอน ผลการเรียนรู้ภาคที่ 1 ในปีการศึกษา 2564 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละของกลุ่มวิชา นาฏศิลป์ เท่ากับ 59.96 และหลังการเรียนรู้มีผลการศึกษาอยู่ที่ 81.8 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แผนการจัดการเรียนการสอนนี้มีประสิทธิภาพสูงสุด ผู้สอนรายอื่นสามารถนำแผนการเรียนการสอนนี้ไปปรับใช้ต่อไปในรายวิชาอื่นๆ ได้ในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ครูผู้สอนสามารถนำแผนการเรียนการสอนนี้ไปใช้ร่วมกับรายวิชาอื่นๆ เพื่อพัฒนาทักษะนักเรียนมากยิ่งขึ้น
2. เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนควรมีกิจกรรมที่สนุกสนาน
3. นักเรียนสามารถร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำการสอน เช่น การจัดเตรียมชุดการแสดง
พื้นหลังการแสดง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีศึกษาการจัดเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ในรายวิชานาฏศิลป์ ในระดับชั้นอื่น เพื่อเป็นการเสริมสร้างผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างหลากหลายมากขึ้น
2. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาวิธีการสร้างเครื่องมือสำหรับวัดความรู้และความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติโดยเฉพาะ

บรรณานุกรม

ครูเบน นายนรรัชต์ ฝันเชียร. “ทำอย่างไรให้เด็กกล้าแสดงออก”. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.truelookpanya.com/blog/content/67998/teaartedu-teaart-teaarttea>. [20 สิงหาคม 2565].
 ตรีพร สุขเกษม. (2555). การพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออก โดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1. *รายงานวิจัยในชั้นเรียน*, รายวิชานโยบายสาธารณะและการวางแผนเชิงกลยุทธ์, โปรแกรมวิชารัฐประศาสนศาสตร์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

- ปราชญา ปาสาบุตร, ฤดีชนก คชเสนี และปิยะบุตร ถิ่นถา. (2564). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชานาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดปุรณาวาส โดยใช้วิธีสอนแบบ ทางตรง. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย*. ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2564): 1-8.
- ลภัสสรดา โพธิ์แสง. (2563). การจัดการเรียนรู้โดยใช้เอกสารประกอบการสอน เรื่อง ระบำมาตรฐาน ระบำ ดาวดั่งส์ รายวิชานาฏศิลป์ไทยละคร 3 รหัสวิชา ศ 32207 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *วารสารนิสิต หอวัง*. ปีที่ 22 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2563): 26-37.
- วาสนา จิตรมณี. (2552). *การพัฒนาความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/6 ด้วย นาฏยประดิษฐ์*. ธนบุรี: โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี.
- สายฝน ไฝแสง. (2558). ทักษะคดีที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์และการ แสดงคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. *วารสารนาบุตร ปรีธรรมณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช*. ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2558): 46-52.